

Van kleine burenhulp tot 24 uren hulp

Trio in Dapperbuurt verdient Nobelprijs

Als er een Nobelprijs voor burenhulp was ging die wat mij betreft acuut naar een trio werkloze jongelui in de Dapperstraat. Nicole, Barbara en Romeo. Want wat die voor hun buurvrouw hebben gedaan...

Dit is het verhaal van drie regelrechte weldoeners, die van „Fietje uit de Dapperstraat” weer mevrouw Bergisch maakten. „Ze was bijna dood-gegaan”, zegt Nicole, „Het droevigste geval dat je ooit meegemaakt hebt. En kijk nou eens hoe ze er uitziet!”

Het verhaal begint triest, want met Fietje ging het ronduit slecht. Eigenlijk al jaren.

Ja, je hebt nu eenmaal van die mensen die geen greep hebben op het leven. Ze raken verdwaald in de samenleving, ze raken geïsoleerd. Hun aantal in Amsterdam is

hielp de brandweer met dekens en lakens, en een paar burens brachten bloemen en wat spulletjes.

Nicoles vriend Romeo heeft die nacht wat voor Fietje gekookt. En ze wisten het ontredderde vrouwtje in bed te krijgen. Ze bespraken de zaak met Nicoles zusje Barbara. Eén ding was duidelijk: zonder hulp was Fietje verloren. En ze besloten aan een reddingsoperatie te beginnen.

„We hebben haar naar het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis gebracht, en we zijn haar woning gaan schoonmaken. Dat duurde weken. Toen zagen we pas hoe vervallen de boel was. En we besloten het huisje op te knappen”.

Zoiets moet aanstekelijk werker, zou je zeggen. Drie jongelui die zich over een ontredderde buurtbewoner ontfermen - daar wil iedereen aan mee doen. Nou, dat viel bar tegen.

Het ziekenhuis wou zo gauw mogelijk van Fietje af. En de huisbaas? Die riep alleen maar „nee”, en „dat gaat niet”. Nicole deed op gegeven moment iets waarvan ze achteraf zelf verbaasd stond. „Ik greep hem zo maar vast. Echt, ik moest hem compleet bedreigen, en pas toen kwamen de centen op tafel”.

De ervaringen met andere centrale figuren in de zaak Bergisch waren niet anders. „Je moet eerst gaan schreeuwen, vechten, anders gebeurt er niks”.

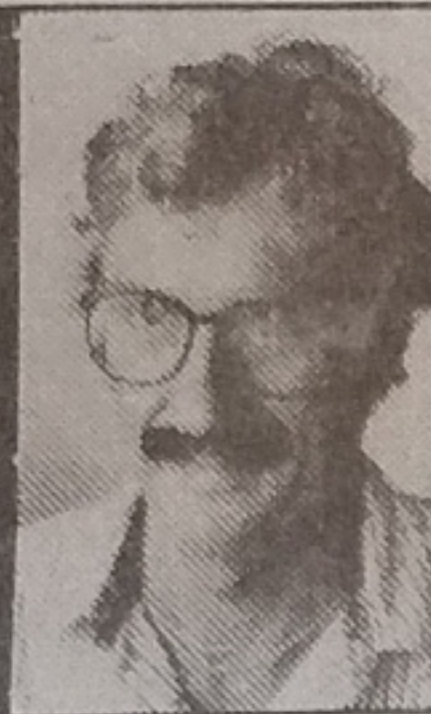
Zo wisten ze Fietje lang genoeg in het ziekenhuis te houden voor volledig herstel. En daarna ging ze nog een tijdje naar bejaardenhuis „De Gooyer” in de Von Zesenstraat. Intussen veranderde het huisje van Fietje in een prachtige heldere wo-

Mevrouw Bergisch met haar hulpvaardige burens, van links naar rechts Nicole, Barbara en Romeo.

Foto: Wim van Rossem

door
**Ger
 Kraaij**

groter dan menigeen denkt.

Fietje was er zo één. Ze was getrouwd, en die echtvriend was ook haar enige vriend. Samen bewoonden ze een huisje in de Dapperstraat, en daar binnen was het al net zo als buiten. Fietje had er weinig greep op.

„We woonden vlakbij elkaar, maar we hadden heel weinig contact”, zegt Nicole. „Soms hielp ik haar met het een of ander. Verder niks. En één keer per jaar ondernam ik actie. Dan belde ik de gemeente, die de boel kwam opruimen. Dat was een soort afspraak die ik met Fietje had”.

Maar op een avond, enkele maanden geleden, stond Fietje ineens bij Nicole voor de deur. Nat, verkreukeld, als een verfromfaaid vogeltje, herinnert Nicole zich. „Haar man was overleden. En daarmee was ze ineens alles kwijt. En ze was er zo zielig aan toe dat ik zomaar mijn armen om haar heensloeg. Ik probeerde hulptroepen in te schakelen, maar dat viel tegen”.

De huisarts kwam maar was pijsnel weer verdwenen. De politie net zo. Iemand van het Leger des Heils riep iets zalvends en verdween weer in ijtempo.

Verloren

Niemand wilde langer dan vijf minuten met Fietje te maken hebben. Gelukkig

ning, met toilet, douche, noem maar op.

„Maar toen ze thuis kwam durfde ze niet meer alleen te wonen”, aldus Barbara. „Ik ben dus maar bij haar ingetrokken, in de achterkamer. Dat leek een mooie oplossing, maar het ging fout”. Fietje werd veel te afhankelijk, met zo'n trouwe hulp in huis. Op het laatst riep ze Barbara al, als ze uit haar stoel omhoog wilde.

Gekraakt

„Toen heb ik een woning om de hoek gekraakt. Nu woon ik vlakbij, ik kan haar elke morgen helpen en klaar maken, terwijl ze toch zelfstandig woont”. Barbara hoopt de gekraakte woning te mogen behouden. In aanmerking genomen wat ze er mee doet, zou ze een woonvergunning met goud op snee mogen hebben.

„Ik heb een fijn huis”, zegt mevrouw Bergisch. „Ik ben blij met wat ze voor me gedaan hebben”. Aan de muur hangt een foto van haar man, ze heeft televisie en telefoon, en een keurig meubilair.

„Jammer dat de buurt er een beetje moeite mee heeft dat Fietje niet langer Fietje is”, aldus Nicole. „Vooral veel marktkooplui, hier vlakbij, kunnen het verleden niet vergeten. Dat is niet aardig. Af en toe zeg ik daar wat van”.

De twee meisjes hebben een uitgebreid schema gemaakt. Je mag haast zeggen dat ze iemand geadopteerd hebben, en daar zit méér aan vast dan ze ooit gedacht hadden. Als de een de boodschappen doet, laat de ander het hondje van mevrouw Bergisch uit. Burenhulp, van de douche tot de nachtkus. Een soort intensive care, maar dan gewoon in een straat in Oost.

En omdat de Nobelprijs voor burenhulp niet bestaat,

heb ik gisteren meteen een cadeautje gebracht bij Nicole, Barbara en Romeo. En ik heb Jan May van Restaurant „Moscow”, op de hoek van het Thorbeckeplein en de Herengracht opgeheld.

„Laat ze maar komen”, was zijn reactie. „Die vier krijgen van mij een diner.” De Russische ambassadeur stond onlangs nog paf van wat May op tafel zet, maar voor een stelletje aardige Amsterdammers uit de Dapperbuurt doet „Moscow” niet minder.